

Turecká operace: Propagandistická mašinérie se dala na pochod.

- CZ24 News | 17. října 2019

JIRÍ WEIGL: Pro každého, kdo pozorněji sleduje v posledních letech občanskou válku v Sýrii, nejsou ani tolik překvapivé současné operace turecké armády proti Kurdům v syrském pohraničí, jako spíše mezinárodní, především evropská politická a mediální reakce na ně.

Válka a báchorky

Válka v Sýrii trvá již více než osm let a jako všechny občanské války ji provázejí děsivé ukrutnosti na všech stranách. Po léta na syrském území rovněž operují cizí armády – desetitisícové íránské jednotky, tisíce zahraničních žoldnéřů a islámských fanatiků, vojska libanonského Hizballáhu, zásadní roli hrají operace ruské armády a letectva, angažují se stovky, možná tisíce amerických poradců, Izrael bombarduje cíle na syrském území zcela podle svého uvážení a turecká armáda a její spojenci dlouhá léta operují v pohraniční oblasti proti Kurdům a nikoho to až do dneška příliš nevzrušovalo. Nikdo proti tomuto cizímu vojenskému vměšování na vrcholné mezinárodní scéně nijak zásadně neprotestoval, žádné parlamenty k tomu rezoluce nepřijímaly, žádné velvyslance si nikdo na koberec nepředvolával, natož aby se třeba u nás kvůli tomu organizovaly nějaké demonstrace.

Namísto toho jsme od počátku ze strany politického a mediálního mainstreamu zásobováni těžko uvěřitelnými báchorkami o tom, o co prý v Sýrii jde. Tak nejprve, v období tzv. arabského jara, prý šlo o spontánní povstání občanů utlačovaných nenáviděným diktátorem Asadem, toužících po demokracii a dodržování lidských práv. Výsledkem bylo sektářské vraždění a milióny uprchlíků v sousedních zemích, hlavně v Turecku. Ty se náhle po čtyřech letech z nejasných důvodů zvedly a milión se jich vydal do Evropy. Po příčinách a mechanismech tohoto exodu se opět nikdo neptal a nepídil. Evropa se však od té doby zmítá v migrační krizi a jejích důsledcích.

Pak se náhle odněkud z pouště vynořil Islámský stát a začal porážet místní armády, které Západ za miliardy dolarů vycvičil a vyzbrojil. Nikdo však nepátral po tom, odkud se tato údajně nová globální teroristická hrozba na poušti vzala, kdo jí platil, odkud měl zbraně, komu prodával ropu, zkrátka kdo nad tzv. Islámským státem ve skutečnosti držel ruku a umožňoval mu existovat. Svět zatím sám sebe jenom strašil a děsil záběry poprav zajatců islamisty. Až překvapivá ruská intervence odhalila, že šlo o pouhého strašáka, a Rusko s minimálními náklady a obětmi si rozprášením islamistů získalo v Sýrii a na Blízkém východě znovu nejen vliv, ale i trvalou vojenskou přítomnost. Nikdo proti tomu nezasáhl ani důrazně neprotestoval.

Po osmi letech krvavého válčení je s ruskou pomocí vítězem démonizovaný Asad. Země však má stále k míru a národnímu usmíření daleko. Velký problém má Turecko, které děsí hrozba kurdského separatismu. Dlouhodobá destabilizace Iráku a Sýrie vytvořila na jejich území kurdské polosamostatné enklávy a Ankara, vedoucí s kurskými gerilami dlouhá desetiletí otevřenou válku, je odhodlána nepřipustit ve svém sousedství vznik žádného kurdského státního útvaru. Obává se destabilizace východu své země, kde žijí milióny Kurdů.

Turecko versus Kurdové

Destabilizace Turecka bychom se měli především obávat my v Evropě. Turecko je země mimořádně strategicky významná s téměř devadesáti milióny obyvatel, jejíž stabilita je zásadní pro Evropu i Blízký východ. Etnické a náboženské poměry jsou tam podobné Balkánu a blízkovýchodním sousedům Turecka, tj. změny hranic a rozpad stávajících státních celků tam nejsou uskutečnitelné bez rizika ozbrojených střetů, válek a exodu statisíců či miliónů lidí. O dopadech podobné krize na mezinárodní vztahy není třeba spekulovat.

Proto je velmi podivné, že Evropa, včetně naší země, se tak kategoricky staví proti vojenské akci našeho spojence v NATO a klíčového partnera, jehož cíle i důvody jsou dávno známé, jasné a nikdo s nimi dosud neměl problém. Turecká armáda operuje v Sýrii stále, podobné intervence učinila několikrát proti iráckým Kurdům za blahosklonného nezájmu a mlčení všech. Dnes se volá po protitureckých sankcích a levice organizuje i u nás protiturecké demonstrace.

Z Kurdů se náhle stal miláček Západu – jsou prý sympatičtí, sekulární, feminističtí, tak nějak určitě touží po demokracii atd. To vše se na nás valí ze sdělovacích prostředků. Co se tak najednou stalo? Až dosud byl jejich osud evropským politikům lhostejný. Proč házíme přes palubu klíčového spojence Turecko, který pro nás zadržuje příliv migrantů, a nemáme pochopení pro jeho zcela legitimní obavy? Jaký skutečný smysl má ta hlasitě manifestovaná láska k ubohým Kurdům?

Pointa

Mediální mainstream šroubuje emoce například popisy znásilnění a vraždy jisté kurdské političky protitureckými syrskými milicemi atd. Zapomíná však dodat, že to jsou právě ty milice, které nám léta oni líčili jako protiasadovské prozápadní bojovníky za demokracii a lidská práva. Je ale evidentní, že mezinárodní propagandistická mašinérie se dala znovu na pochod, protože podobné zločiny se v Sýrii dějí dnes a denně, tak jak odpovídá brutálním tradicím regionu, ale až dnes jsou z nějakého důvodu na titulních stránkách.

Kurdové nejsou jednotní, jsou mezi nimi jak islamisté, tak marxisté, někteří jsou i teroristé, jistě mnozí jsou prozápadní, ale s demokracií nikdy do styku nepřišli. Vytvořit vlastní stát v tureckém sousedství jim Erdogan nedovolí a nikdo mu v tom bránit nechce. Turecký prezident vyhrožuje otevřením stavidel migrace do Evropy a vybičovávaná protiturecká hysterie v EU mu k tomu dává ospravedlnění.

Masová migrace má své vlivné zastánce i v Evropě. Výsledkem toho všeho může být její nová vlna, tentokrát ale ne Syřanů, ale sympatických prozápadních Kurdů, kteří přece s námi bojovali proti Islámskému státu a skončili by pod tureckým tyranem. Kurdů jsou sice milióny a ne snadno se pozná, kdo je opravdu Kurd, ale zkuste říci, že si tyto oběti turecké agrese po všech těch parlamentních prohlášeních, demonstracích a embargách v rámci nových evropských migračních kvót nevezmete.

Turci protestovat nebudou.